

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Sessió núm. 8 / CI / 8.07.2025

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CI\08CI\

Fitxer 08CI1

XV legislatura · tercer període · sèrie C · número ****

Comissió de la Infància

Sessió 8, dimarts 8 de juliol de 2025

Presidència de la Il·lma. Sra. Maite Selva i Huertas

Sessió 8 de la CI

La sessió de la Comissió de la Infància (CI) s'obre a ****. Presideix Maite Selva i Huertas, acompanyada de la vicepresidenta, Lorena Roldán Suárez, i de la secretària, Beatriz Silva Gallardo. Assisteix la Mesa el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Hi són presents [Mario García Gómez](#), [Antoni Poyato Rodríguez](#), [Mónica Ríos García](#) i [Christian Soriano García](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Jordi Fàbrega i Sabaté](#), [Rosa Jové i Montañola](#) i [David Saldoni i de Tena](#), pel G. P. de Junts; [Carles Campuzano i Canadés](#), [Laia Cañiguerol Olivé](#) i [Najat Driouech Ben Moussa](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [Montserrat Berenguer Messeguer](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [María Elisa García Fuster](#), pel G. P. de VOX en Catalunya; [Susanna Segovia Sánchez](#), pel G. P. Comuns; [Maria Pilar Castillejo Medina](#), pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i [Sílvia Orriols Serra](#), pel G. Mixt[membres comissió].

Assisteix a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Informe del Síndic de Greuges sobre els drets de l'infant corresponent al 2023 (tram. 360-00024/13). Síndica de Greuges, Institució del Síndic de Greuges
Presentació de l'informe. (Informe: BOPC 767, 34).

La presidenta

Molt bona tarda. Anem a donar inici a la comissió, aquesta Comissió de la Infància, però abans de res, hi ha algun grup que hagi de fer alguna substitució? *(Pausa.)* No? *(Remor de veus.)*

Mónica Ríos García

Presidenta, sí. L'Andrea Zapata és substituïda per la Natali Fabian.

La presidenta

Perfecte. Algun grup més? Bé, donem la benvinguda a la síndica de greuges de Catalunya, la senyora Esther Giménez-Salinas, i a l'adjunta per la Defensa dels Drets dels Infants, també del Síndic de Greuges de Catalunya, la senyora Aida Rodríguez. Benvingudes. I ara podreu fer la vostra presentació de l'informe del Síndic de Greuges sobre els drets dels infants corresponent al 2023. Teniu un temps aproximat de trenta minuts per la vostra intervenció i podeu començar quan vulgueu.

(L'exposició de la síndica de greuges és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

La síndica de greuges (Esther Giménez-Salinas i Colomer)

Moltes gràcies, bona tarda. La primera cosa és, quan ho estava preparant, és que ara penses l'Informe del 2023 i el veus antic. No que les coses que es diuen no han canviat gaire, per tant, jo crec que tot el que surt ho podem acceptar plenament, perquè és un diagnòstic i un anàlisi que no canvia d'un any cap a l'altre, malauradament –després ho veuran–, el cercle de vulnerabilitat hi és i continuarà sent, i encara que es millori, no canviarà, allò, dràsticament. Però sí que tenim molt present tot el que ha passat amb la DGAIA, amb protecció en moltes situacions, que veus que està avançat, que es diu, però que clar, l'abordatge, si el féssim ara, jo posaria més l'accent en altres coses.

En tot cas, la sensació és que els informes haurien de tenir, sobretot, un anàlisi de compliment. Està molt bé el que es diu, o és un bon diagnòstic –no és bo, eh?, més aviat és a l'inrevés–, però que si no fem, vostès i nosaltres, un informe de seguiment, de veure com és la situació, a mi m'encantaria d'aquí cinc anys agafar els informes, veure, perquè si només fem un diagnòstic i no veiem si això..., nosaltres fem propostes de transformació i no veiem que allò, realment, de les...

Fitxer 2

propostes que es fan, canvien, doncs potser fem moltíssims informes, tots estan molt bé, però al final l'avaluació és molt important.

Per tant, nosaltres..., jo mentre preparava això, agafava el compromís per un costat i la demanda per l'altre, que tot allò que es va presentant, aquest és el 23, aviat vindrà el 24, que tinguem la possibilitat de fer avaluacions dos, tres anys. Potser qui ho fa més és el camp de la salut, a la que es troba una solució o un medicament permanentment, hi ha diferents proves per demostrar que allò que es diu, que allò que es treballa, tira endavant. Jo crec que en el camp, sobretot, més el camp social, aquests informes, fem el primer informe, però no fem tant l'avaluació posterior.

Nosaltres aquest informe el presentem amb un diagnòstic inicial i amb unes propostes de transformació. Per tant, els trasllado aquesta petició i el nostre compromís també té a veure, d'aquí un temps, si això s'ha produït o no. Comencem que definim els infants que es troben dintre d'un cercle de vulnerabilitat i, sobretot, amb una limitació d'oportunitats que és difícil, i sobretot la idea fonamental és si tenim aquest cercle, dificultats d'escolarització, risc, habitatge, renda familiar no suficient, educació, lleure, salut mental, les tecnologies i l'abandonament escolar prematur.

El problema és que dius, els infants que estan en vulnerabilitat ho tenen tot o quin percentatge de totes aquestes definicions tenen? I sobretot, com es trenca el..., tots tenen una miqueta, com seria la sortida d'aquest cercle, com es podria trencar? I sobretot, i això ho treballem molt sovint, amb quin temps? Perquè la nostra obsessió, sobretot respecte a infants i a gent gran, apunto gent gran, que no és el cas, però, és el temps. Un any en la vida d'un infant és la meitat de la seva vida. Si no es

soluciona alguna d'aquestes situacions molt dures i triga un temps, les possibilitats de recuperació ja no hi són i, per tant, si em permeten, el valor del temps amb els infants és fonamental.

Com hem definit aquesta vulnerabilitat? Doncs prop de quatre-cents mil infants a Catalunya es troben en aquesta situació. Són molts, quatre-cents mil és una xifra que és molt alta i llavors l'atenció prioritària seria en situació de pobresa, migrants, discapacitat, salut mental i el que és infants amb risc o quan ja s'aplica el desemparament. Parlem més de risc, perquè l'altre és un altre informe, però seria la cinquena situació. *(Pausa.)*

El percentatge d'infants i adolescents en situació de risc en funció del perfil social veiem que la totalitat de..., situa 2,36. No hi ha pràcticament diferència entre nois i noies. Altres àmbits hi ha una gran diferència entre nois i noies, però en aquest cas, no. És més baix els infants més petits, de zero a cinc, comença a créixer fins..., de sis a onze, i és molt més alt o és el màxim de dotze a disset. I també és molt alta la xifra respecte els de nacionalitat estrangera.

El percentatge en funció del..., classe social a mi és un terme que no m'agrada gaire, en funció de la situació socioeconòmica, diguem-ne alta, mitjana o baixa, és igual el que fem servir, com és el percentatge de participació a les activitats extraescolars, de tres a catorze, en funció bàsicament de la seva situació socioeconòmica. Veiem que quan la situació és bona doncs és molt alta, quan la situació..., tant per activitats esportives com no esportives, i hi ha diferència i això també és un punt, jo crec, que és interessant, sembla que les activitats esportives les hem assumit tots com a molt importants, les altres activitats no esportives no sembla que siguin tan importants o en tot cas sempre estan més baixes.

En el primer cas, esportives, setanta-cinc per cent i les altres, el cinquanta-quatre per cent. Hi ha, en el punt del mig, la classe segona que diem, estem a seixanta-dues, i ja ha baixat les no esportives a quaranta. I quan ja entrem en la situació realment de més dificultat veiem que les esportives són quaranta-sis per cent, vol dir al revés, que el cinquanta-quatre per cent no assisteixen o no les tenen, i ja de les altres doncs és un 26,8 per cent.

També la situació respecte a l'escolarització de zero a dos anys, que sempre hem mantingut la importància, sobretot quan ja es va fer la gratuïtat a l2, veiem una gran diferència entre l'alumnat total, l'alumnat de nacionalitat espanyola o els estrangers, i veiem que l'escolarització és relativament baixa, sobretot en la primera etapa.

Cal que ho expliqui més o ho veuen molt clar, o...? De tota manera, si en algun moment algú troba que hi ha alguna cosa, tampoc ara potser cal al final. Si alguna xifra no s'entén o..., m'ho pregunten, eh?, no..., sense cap problema, no, no hem d'arribar..., ja sé que tinc aquesta mitja hora de presentació, però a vegades és més interessant si hi ha algun punt que no ho veuen clar o que té alguna dificultat, parar i poder-lo explicar que no potser..., una altra cosa són els seus dubtes globals, etcètera, però si hi ha alguna cosa, definitivament, perquè hi ha molta estadística que a vegades és una mica complicada d'explicar, o els conceptes, no? Però no...

Repasant just abans de venir aquí, tot és, com diria jo? Tot és bastant conegut, no els hi presento res que no hagin pensat, que no ho sabem, que no surt permanentment. El problema és que quan ho ordenes, diguem-ne, més..., faria servir la paraula acadèmicament, quan ho treballes més i t'adones que la realitat que et sembla que és, és realment igual a les estadístiques i a les xifres, els asseguro que fa una mica de mal. Perquè tots ho sabem, tot ho coneixem, però veure-ho en números exactes no és la millor notícia.

El següent, ho hem vist amb activitats esportives o altres tipus d'activitat, i ara ens en anem a les matemàtiques, i a les matemàtiques és exactament igual. La competència matemàtica en funció de l'estatus socioeconòmic, llavors tenim dividit per quatre, el quartil baix, el mitjà, el mitjà alt i l'alt, doncs les dificultats del nivell baix en les competències matemàtiques està absolutament relacionat amb el nivell socioeconòmic. Llavors dius, i me'n vaig a la primera, com trenco aquest cercle de vulnerabilitat, per on? Per les matemàtiques, per les activitats esportives? Després veurem d'altres..., en algun lloc l'hem de trencar, perquè sinó, està absolutament lligat a la situació socioeconòmica, que ho fa tot més difícil. Aquest és molt fàcil de veure, el tema de la competència matemàtica ho coneixen vostès millor que jo, i per tant, la situació és la real.

Llavors jo tampoc..., una altra cosa que a mi m'obsessiona és que no tot és la inversió econòmica. La inversió econòmica és molt important, però fer-la bé és tan important com la inversió econòmica. Llavors, aquí tenen la inversió en educació, és el tros groc és molt alt, per tant ja veiem que en tema d'educació la inversió feta és molt alt i la tendència al creixement a partir..., bé, té la baixada els anys 2014-2015, però després torna a pujar. Comparativament, la inversió en drets socials –color taronja–, és petitíssima, comparativament. I amb universitats que és la grisa, gairebé ni es veu.

Llavors, l'anàlisi fins aquí plantejaríem..., bàsicament la inversió en educació és sovint lineal, nosaltres ho hem dit en moltíssims informes, s'ha de discriminar positivament, la inversió lineal no és el millor..., la millor manera de trencar aquest cercle de vulnerabilitat. En aquest sentit, el model de finançament no és prou equitatiu, si és de caràcter lineal i no en les escoles, en els llocs on més necessitats hi ha, doncs aquesta necessitat d'equitat no hi és. I això és així, la inversió en educació és –després ho veurem–, però és lineal.

La lluita contra la pobresa infantil i prevenció del risc, nosaltres destaquem que no hi ha una cobertura específica per infants. L'acompanyament a les famílies és molt baix, insuficient habitatge, unes llistes de salut mental molt llargues, em sembla que –ho dic de memòria–, ha augmentat quatre, proporcionalment quatre vegades, per tant, és altíssim. De quatre, és, sí, 4,1. La lluita contra la pobresa necessitaria un fort impuls.

Les polítiques de lleure, acabem de fer l'informe sobre lleure, torna a passar el mateix. Qui accedeix, qui té la cobertura, qui té aquesta necessitat de saber que el lleure pels infants és molt important, doncs està completament –una altra vegada–, dividit o acoblat en les diferents situacions socioeconòmiques de les famílies. I l'anàlisi és d'una manca de política consolidada molt important.

Aquesta és un..., és complicat de dir-ho, però és la veritat. Han vist el quadre de la inversió en educació, que ocupava aquell espai groc molt gran. Doncs per més que hi ha una millora molt important del finançament, tenim paral·lelament un empitjorament dels resultats en educació, i això és difícil d'acceptar, perquè sovint diem, no, si tenim més inversió el resultat serà millor. Si hi ha més inversió i el resultat

no és millor, sinó pitjor, s'ha de qüestionar a fons, bàsicament, aquesta inversió lineal en la política pública i concertada, tornem a insistir molt en..., i aquí tenen alguns exemples. No ha tingut els resultats la gratuïtat d'I2, la reducció de la ràtio o la docència en el sector públic.

Aquest, tenim el setanta-quatre per cent dels infants en situació de privació material severa, que és la groga. No són beneficiaris de la de la renda garantida. Només ho reben..., estem parlant d'infants en risc de pobresa, no estem parlant de tot general, infants amb risc de pobresa és el color groc, que és el més ampli, no reben cap tipus de cobertura de la renda garantida. El color de taronja és infants amb pobresa severa. És relativament gran, però no tant com el groc. I beneficiaris menors d'edat és el color vermell, que és, evidentment aquest gràfic és..., no necessitaria molta explicació, perquè el color vermell és molt molt inferior, ho veuen, està a baix de tot.

Quines serien, si tenim el cercle, si volguéssim trencar el cercle? Doncs garantia d'habitatge, acompanyament a...

Fitxer 3

les famílies. Aquí després ho explicaré una mica més, però amb tot el tema de protecció, desemparament, en aquest cas DGAIA, si es fes un treball molt més important amb les famílies, els resultats no serien els que tenim. Crec que vam presentar aquí també l'Informe de desinstitucionalització. No sé si eren els mateixos diputats o no, perquè era la legislatura passada. Alguns, sí. Jo miro alguns, i alguns sí que estaven.

I va ser un dels..., recordo algunes intervencions, perquè va ser un informe molt impactant, com afecta un infant créixer en una institució, no cal ser un gran psicòleg per entendre que no és la millor de les solucions, però l'informe era important, i era del 23 o 22, l'Informe? *(Veus de fons.)* 23. Llavors, en aquest sentit nosaltres insistim molt que un acompanyament a les famílies evitaria moltes de les situacions que es produeixen, quasi el cinquanta per cent. Avanço ja alguna de les coses que es van dir en el seu dia i, per tant, en comptes d'altres recursos o altres ajudes, és bàsicament un acompanyament a les famílies.

Aquesta renda pels infants hi ha molts països que ho tenen. França, que tenen una renda específica pels infants i hi ha una diferència entre les famílies que tenen infants o no. L'escolarització, però real, de zero a tres, vull dir, per tots, no només pels que tenen més sensibilitat, un nivell socioeconòmic més alt, una dotació equitativa del recurs d'educació, i sobretot, que tingués uns resultats millors, ajuts al lleure, salut mental i l'ús responsable de les tecnologies.

En aquesta línia ara repeteixo ja una mica, però ja saben allò de que, si vols que una idea es quedi, com a mínim l'has de repetir tres vegades. Jo algunes ja les he repetit dues, vinc a la tercera, ja, quines accions transformadores considerem des dels síndics que s'haurien de fer amb caràcter d'urgència? Una renda pels infants, ho hem dit al principi. Malgrat tot el que s'ha fet, la pobresa severa entre els infants està consolidada al voltant del deu per cent, la severa, eh? Faig una distinció quan parlo de pobresa o de pobresa severa.

Garantia d'habitatge. Els asseguro que ens hem trobat els últims temps moltes situacions de desnonaments amb infants, famílies, no cal..., ho coneixen bé, però si no regulem determinades condicions residencials adequades pels menors, la situació –insisteixo–, per un infant viure un any en una pensió, sí, perquè és la urgència o el recurs que tenim en el primer moment del desnonament, dius bé, potser una setmana, potser a tot estirar, un mes, però no pots passar un any o dos en una habitació. Per tant, aquesta lentitud, aquesta manca d'entendre que el temps passa ràpid i que no poden créixer en aquesta situació. L'acompanyament intensiu a les famílies, prevenció i superació de la situació de risc. Aquest seria un tema monogràfic.

Això, en altres paraules és la DGAIA. Situació de risc molt sovint lligada a les condicions de la família, econòmiques, un tipus d'educació, emigració, que tractant directament treballant les famílies, torno a dir la xifra, s'haguessin pogut evitar el cinquanta per cent de les intervencions de desamparament. Cinquanta per cent, eh?, és molt alta la xifra, si no fas un acompanyament a les famílies, això no es pot evitar, per tant la prevenció en aquest àmbit seria un dels temes prioritaris, tenint en compte també tots els temes que hem vist. Això no és d'aquest informe, és d'un informe del 23 i de l'informe del 24, que..., prevenció sanitària des de la comunitat, i sobretot l'ús

de les tecnologies, tema de salut mental, aquí no està posat però és..., i les relacions entre iguals.

Aquí, en aquesta acció transformadora insistim molt en linealitat no és la millor mesura, sinó que els recursos han d'anar als centres amb més necessitats educatives. Això jo crec que no apuntem aquí res que no es conegui, però sí que no es faci. També fa em sembla que dos o tres anys insistim que en el camp de l'educació els recursos han d'anar, necessàriament, als llocs que més ho necessiten i sinó, els resultats continuaran en la mateixa situació.

També si recorden, vam fer l'Informe d'escola inclusiva. L'escola inclusiva està molt bé, però s'han de tenir els recursos per poder-ho fer, si no hi són els recursos, l'escola inclusiva és rebutjada o té moltes dificultats fins i tot pels mateixos pares en determinades situacions.

Que sigui real l'escolaritat prioritària de zero a tres, gratuïtat per l'alumnat vulnerable. Què passa? Que no tothom, arribar a tothom potser no és necessari, seria més necessari arribar fins als tres anys pels que precisament són més vulnerables, que no de forma lineal per tots.

Crec que el lleure ja ho hem estat parlant, hi ha l'informe i, per tant... Jo voldria insistir en dos aspectes. Per un costat, la part econòmica és important, però la part cultural educativa, també. Llavors, ens trobem per exemple en el cas del lleure, en el cas de la gratuïtat a 12 i..., que les famílies necessiten també un suport per insistir, per exemple, que el lleure és important. Si tu no ho veus com una cosa important, la part econòmica té el seu valor, però també la part cultural educativa, i me'n vaig a la primera, per trencar aquest cercle de vulnerabilitat que evita o que no et deixa que els infants tots acudeixin al lleure etcètera. Per tant, hi ha la part econòmica, però no només la part econòmica, sinó també la part política, la part d'insistència, la part d'ajuda.

Aquest és un tema molt difícil, l'ús responsable de tecnologia. Vam fer un informe únic jo crec que aquest serà el tema debat dels teus propers anys. Jo acabo d'arribar d'un lloc on s'analitzava molt el tema de la tecnologia, i consensos no hi havia. Jo crec que és molt nou, que és molt difícil, l'ús, prohibir-ho a l'escola tothom està d'acord, però llavors el tema fonamental no és com es prohibeix a l'escola, sinó com

es fa l'ús a les famílies, l'ús a casa etcètera. Jo no hi crec gaire en les prohibicions, tot i que sóc penalista. Jo hauria de ser una gran defensora de les prohibicions, però és just al revés.

A mi em sembla que les prohibicions molt sovint, quan més prohibida està una cosa més la desitges. O sinó, recordem el famós temps d'Estats Units quan van prohibir les begudes alcohòliques, que va ser la xifra més alta de consum alcohòlic de tota la història d'Estats Units. Ja sé que han passat molts anys i que..., però és veritat que les prohibicions poden tenir aquest efecte contrari. Per tant, a l'escola és més senzill, però com fer aquest ús, què significa, com es relaciona amb el tema de participació de lleure, etcètera, jo crec que comença a ser una gran assignatura pendent.

Faig un petit parèntesi. Jo recordo algú de vostès, no crec que ho recordin, l'Agustí potser sí, no ho sé, però a França quan va haver fa uns quaranta anys el moviment antipsiquiatria, el recorden?, a Itàlia, perdó. A Itàlia, va..., tu el recordes el moviment antipsiquiatria a Itàlia? Va haver-hi un moviment molt important per tancar les institucions totals, que es deia en aquest moment, per tancar els psiquiàtrics i, bé, el moviment el va liderar un metge molt conegut i tot això semblava realment que s'havia trobat la línia de tancar els psiquiàtrics, que la gent tornés a casa i pogués, però no es va fer paral·lelament tot l'acompanyament que s'havia de fer un cop tancat el psiquiàtric, no? Llavors, què va passar? Que van tancar els psiquiàtrics i al cap de sis mesos tornaven tots als psiquiàtrics. Per què? Perquè no es pot tancar una institució i no tenir els recursos al costat.

Doncs en el tema, per exemple, de les tecnologies, etcètera, a mi em recordava mentre ho presentava, una prohibició que, de cop, ningú pot tenir..., ara jo crec que seria completament contrària, entre altres coses perquè els adults sí que ho fem servir, llavors com pots impedir o prohibir determinades coses als infants i no tenir-ho prohibit tu mateix, o en el tema del tabac, o..., n'hi ha molts exemples. Llavors, crec que aquest serà un dels temes claus que, de moment només sabem que és dolent, ho relacionem molt amb l'augment dels temes de salut mental.

Però és veritat, per exemple, en èpoques de vacances, els nens que tenen famílies ja no parlo només socioeconòmiques més sensibles, doncs aprofiten perquè

aprenguin o perquè practiquin esports, perquè vagin de colònies, etcètera, i els nens que tenen una situació socioeconòmica més baixa i més dura fan més ús de la tecnologia, hi ha molts estudis, i estan tancats en una habitació, amb una gran diferència. I quan torna l'octubre uns han avançat i els altres encara han perdut més. Per tant, jo crec que aquest és un punt important.

Quins són els eixos que nosaltres hem treballat prioritàriament? Això sí que encara és actual, afortunadament, això no és només un diagnòstic del 23, sinó que en tot això hem continuat amb el Pacte contra la segregació escolar, que porta quantes edicions? Nou? *(Veus de fons.)* No ho recordo, però nou edicions amb mesures. I la part més important és l'anàlisi que es fa, si es millora o no, i el ritme amb què es millora. És a dir, i té aquests dos punts, enguany, la convivència a les escoles, prevenció i acompanyament, i també com marca la segregació residencial, perquè molt sovint la segregació escolar és automàticament una conseqüència de la segregació residencial.

El segon punt, el sistema de protecció, desinstitucionalització i canvi de model per les famílies. També ja els he dit al principi, però nosaltres insistim moltíssim en el tema de com es treballa el desemparament a les nostres institucions, concretament a la DGAIA. I si arribes a la conclusió que el cinquanta per cent podria ser evitable doncs és un punt que significa un canvi de model total. Cinquanta per cent és molt. Si penses que el desemparament es pot evitar el cinquanta per cent seria un canvi molt important.

Violències a les escoles, l'avançar cap a un model també restauratiu davant dels conflictes a les escoles. Ja s'està fent i ja ho estem practicant com a prioritats. Els he parlat de tecnologies i salut mental, ja ho he dit. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Per tant..., això és que se m'acaba el temps? *(Veus de fons.)* Doncs no havia ni mirat el..., *(Veus de fons. Rialles.)* No, no, però ho trobo perfecte, perquè...

I finalment el tema de la participació, del Consell d'Assessor Jove, que jo potser també les coses que han passat últimament. Nosaltres ara parlem molt que els joves tenen drets, que poden exercir els seus drets, però no tenen els instruments per fer-ho. A mi em costa molt llegir molts textos, siguin internacionals siguin del país, siguin

de Catalunya, és igual, on es parla molt dels drets dels joves i dels nens, sense cap instrument per exercir-los. És a dir, el món adult sap perfectament que quan reclama un dret té les possibilitats de fer-ho, de practicar-ho, de denunciar-ho. Nosaltres tenim reconegut els drets dels infants i dels joves, però no tenim reconegut el camí de com exercir. L'exercici perquè sigui respectat, perquè ho puguin fer, i perquè realment potser la conclusió final és, només si tinc la possibilitat de vot tindrà reconegut aquests drets, perquè jo no he vist enlloc, en cap Constitució, en cap llei, en cap decret, que es declari un dret i que no tingui paral·lelament la força per poder-lo exercir.

Per tant, diem sovint que els joves tenen drets, però la possibilitat d'exercir-los...

Fitxer 4

no és gaire bona.

I ara sí que arribo fins aquí. Gràcies per no interrompre, jo he donat la possibilitat de fer-ho, espero que ho hagin entès bé o en tot cas estic atenta a les seves preguntes.

La presidenta

Molt bé, moltes gràcies a la síndica, a la senyora Esther Giménez-Salinas. I ara donarem perdó pas als diferents grups parlamentaris, que tindreu un temps màxim de vuit minuts per les vostres intervencions i començarem pel Grup de Junts per Catalunya, amb la seva diputada la senyora Rosa Jové.

Rosa Jové i Montañola

Presidenta, voldria dir un canvi, que és que la diputada Sònia Martínez serà substituïda per en Agustí Colomines aquesta tarda, d'acord?

Presidenta, diputats, diputades, síndica, i l'equip de la síndica, senyora Aida Rodríguez, també. Vull agrair sincerament la presència avui d'ambdues per haver vingut a presentar-nos aquest informe sobre els drets de la infància del 2024 i així poder establir un debat sobre aquest treball tan rigorós, compromès i absolutament necessari. Aquest informe és una eina molt potent si en sabem treure tot el rendiment. No és solament un diagnòstic tècnic de la situació actual dels infants i adolescents a Catalunya, que també, sinó que ens ajuda a entendre millor la realitat

i sobretot, a identificar on cal actuar amb més urgència i responsabilitat, perquè parlar d'infància no és parlar només de futur, és parlar del present més vulnerable i sovint més invisibilitzat.

No ens enganyem, almenys per mi llegir aquest informe no és còmode, però és necessari. Ens posa davant del mirall com a societat i ens obliga a fer-nos preguntes profundes, com si estem garantint de veritat els drets dels infants, estem posant-los al centre de les polítiques públiques, estem escoltant la seva veu. Aquest 2024, l'Informe torna a alertar sobre una realitat que, malauradament, es manté any rere any, que és que gairebé un terç dels infants a Catalunya es troben en situació de pobresa o risc d'exclusió social, això vol dir que viuen amb greus mancances materials, alimentàries, educatives i emocionals, i això, com molt bé assenyalen vostès, no és només una dada estadística, sinó que és una vulneració directa dels seus drets fonamentals.

Però tot i que l'informe no sigui còmode de llegir, perquè això evidentment ens frapa, sí que hi ha aspectes de l'informe que volem destacar, especialment en positiu. El primer és la claredat d'aquest informe a l'hora d'explicar la situació dels drets de la infància, el rigor de les dades, dels gràfics que fan tan entenedor el missatge de l'informe. Ens agrada que l'informe no es limiti a descriure situacions puntuals, sinó que analitzi causes de fons, com afecta el sistema de protecció social, com es distribueixen els recursos públics, quines barreres econòmiques perpetuen la desigualtat, aquest anàlisi és fonamental per fer canvis de debò i no només pedaços.

En segon lloc, una altra cosa que creiem positiva és l'increment pressupostari per la infància, que és més gran cada any. No obstant, com bé han dit, ens sembla molt valent i necessari posar sobre la taula, com fan vostès, que tot i l'augment de la inversió pública, aquesta no sempre arriba a qui més ho necessita, i que com l'informe assenyala, només un 25,3 per cent dels infants en situació de pobresa reben la renda garantida de ciutadania, o que els mecanismes de suport actuals, com la renda garantida o l'ingrés mínim vital i tal no estan dissenyats específicament per als infants, ni arriben de forma efectiva als més vulnerables.

Com deixa veure l'informe, malgrat l'augment pressupostari en infància, cosa que és positiva, molts d'aquests recursos s'han emprat de forma generalitzada i no en programes específics dirigits a la infància vulnerable.

I en tercer lloc, volem agrair especialment l'aposta que fan des de la Sindicatura per la prevenció i acompanyament a les famílies. Ens ha semblat molt encertada la crítica al model, encara massa institucionalitzador, del sistema de protecció. Apostar per l'acollida familiar i per recursos que enforteixen l'entorn dels infants és, sens dubte, una línia estratègica que compartim. Perquè protegir no vol dir separar sistemàticament. Protegir ha de voler dir suportar, reforçar i acompanyar les famílies abans que arribin a situacions límit.

I en quart lloc, també ens ha semblat molt rellevant el capítol dedicat al dret a l'oci i al lliure. Sovint oblidem que el desenvolupament dels infants no es limita a l'escola o a la llar, i que l'accés a espais de lleure, cultura i socialització també és un dret. Ens preocupa, com a vostès, que encara hi hagi tantes barreres econòmiques, territorials o de gènere per accedir-hi.

Dites aquestes quatre coses que ens han semblat molt positives a l'informe, totes ens han semblat positives, però volíem destacar aquestes, aprofitant avui la seua presència, volíem aprofitar per formular-li tres preguntes, que creiem que poden obrir un diàleg interessant. La primera és, quines estratègies creuen que es podrien impulsar, tant des del Parlament, Generalitat, com des dels municipis, no importa, quines estratègies creuen que es podrien impulsar per afavorir de manera real i efectiva l'acolliment familiar, sobretot tenint en compte la manca de famílies disponibles en molts llocs. Som conscients que no es tracta només de voluntat política, sinó també de recursos, formació i suport a les famílies. Per tant, la primera pregunta seria aquesta, estratègies que creieu que poden impulsar l'afavorir de manera real i efectiva l'acollida familiar.

La segona pregunta és, en l'àmbit del lleure educatiu, quines mesures consideràrieu prioritàries per garantir l'equitat. En referim per exemple a beques, xarxes comunitàries, coordinació entre escoles, entitats... És a dir, quines mesures dins de l'àmbit de lliure educatiu poden garantir l'equitat.

La tercera és, i l'última, diguéssim, com podríem protegir millor la imatge i la intimitat dels joves tutelats, especialment a l'era digital i en les xarxes socials. Ens trobem en situacions en què institucions o mitjans visibilitzen certes històries amb bona intenció, però posant en risc drets fonamentals. Com podem establir límits clars, criteris ètics compartits i eines de protecció eficients cap a la intimitat d'aquests infants?

Bé, per acabar, i un cop fetes aquestes tres preguntes, que agrairíem que ens poguéssiu contestar, sabem que la feina de la Sindicatura no sempre és fàcil, de vegades incomoda, de vegades assenyala mancances, quasi sempre assenyala mancances, malauradament, però precisament per això és tan necessària, perquè ens obliga a escoltar i a millorar. I en aquest cas, l'Informe sobre la infància ens recorda que els drets dels infants no poden esperar, que no hi ha excusa ni ajornament possible quan es tracta de garantir-los una vida digna, segura, feliç i plena d'oportunitats.

Gràcies i endavant amb la tasca que feu.

La presidenta

Gràcies, diputada Jové. I ara, un momentet, que el tema del rellotge... Ara serà el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, amb la seva diputada, la senyora Najat Driouech.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, presidenta. Jo, en primer lloc, també voldria donar la benvinguda en aquesta Comissió d'Infància a la síndica i també a la síndica adjunta i a l'equip que l'acompanya, per poder presentar aquest informe que, com molt bé diu la síndica, és un informe que ve del 2023, tot i que es va presentar el 2024. I si fem una reflexió col·lectiva, que ahir també en fèiem les companyes portaveus de drets socials a la ponència de la renda garantida de la ciutadania, la situació no ha canviat, ni en clau d'infància, ni en molts altres àmbits, però en especial en clau d'infància.

I per això nosaltres volem agrair, agrair a la institució, a la síndica, a la síndica adjunta i a tot el seu equip aquest treball intens, un treball que no només situa la realitat de la nostra infància o la realitat de la infància del país, sinó que situa la realitat que afecta cada àmbit sectorial. I jo, si hagués de destacar algun àmbit, em

resulta difícil. Per mi, tots els àmbits que reflecteix l'informe són igual d'importants i són igual de prioritaris, però sí que és cert que voldria potser posar l'èmfasi en els següents elements o els següents temes que l'informe tracta i que la síndica també n'ha fet esment.

El primer, i crec que no se'ns escapa, i és el tema d'aquesta xacra, és aquesta crisi habitacional que pateix el nostre país i que sovint té com a víctimes invisibles i silenciades la infància. Sense anar més lluny, aquests dies sortien docents de diferents municipis com, d'alguna manera, posaven en alerta la resta de la ciutadania, la pròpia Administració, de com poder gestionar, que potser cal actuar, de com gestionar la realitat d'un infant davant d'un desnonament des d'una perspectiva educativa, des d'una perspectiva d'acompanyament emocional, etcètera.

I aquí a nosaltres ens agradaria fer una pregunta. Davant d'aquesta situació que cada cop és creixent, com ens explicava aquest matí la representant de l'Ateneu d'Artigues, que ells, en el seu barri tenen cada dia un desnonament amb un infant o més d'un, implicats de manera directa perquè se'ls fa fora de casa seva. Quins protocols d'actuació hauríem de fer respecte aquest tema?

Un altre tema que també nosaltres compartim amb l'informe i crec que hem fet diferents iniciatives, també aquí al Parlament. Hem aprovat una moció impulsada pel meu grup, que va tenir suport de l'ampli arc parlamentari i és, no pot ser que ens quedem i aquí l'informe també ho situa, que la infància del nostre país, tot i tenint la situació de pobresa i l'índex de pobresa dels més elevats d'Europa, ens considerem europeus i que formem part diguem-ne d'aquests sis països de la Unió Europea que no tenen una renda bàsica, una prestació universal per fill a càrrec.

Compartim i celebrem que també ho situï aquí l'informe, és una iniciativa que nosaltres pensem que segurament reduiria o podria alleugerir aquesta pobresa severa que pateixen moltes famílies i que, evidentment, també la recollim, la fem nostra i intentarem batallar tots els espais on hi som. Hi ha un element que crec que és important que situa l'informe, i la síndica també ho ha comentat, i crec que està bé que ens aturem i ho parlem i ho posem en valor, i és aquest acompanyament a les famílies.

Els informes de la síndica, almenys des que estic jo aquí com a diputada, ja va sent onze anys i sempre he estat a les mateixes comissions, com aquesta, si no estic equivocada, és del segon informe que sí que parla de les famílies, i d'aquest acompanyament a les famílies. La meua pregunta és, aquest acompanyament que vostès també detecten que necessiten les famílies catalanes per poder fer front a múltiples situacions, però sobretot per no caure en aquesta pobresa diguem-ne més extrema, o per poder evitar qualsevol altra situació de risc, quina creuen que ha de ser la intervenció més prioritària que s'hauria de fer des del Govern, i quin paper hi juguen també les administracions locals.

No ens oblidem que, tot i que hi ha dispositius, que vostès també en parlen a l'informe, d'aquest acompanyament que fan les administracions locals amb diferents serveis d'acompanyament a la família, que és cert, tampoc l'acaben de conèixer el conjunt de la ciutadania, però a mi m'agradaria saber si des de l'Administració local o supramunicipal, si haguéssim d'intensificar aquest acompanyament a les famílies, com l'hauríem d'implementar o com l'hauríem d'articular, perquè se'ns oblida que sovint només parlem, que quan parlem d'acompanyament a les famílies acabem pensant en unes famílies determinades.

Jo crec que hem de trencar el paradigma i que potser totes les famílies en general en algun moment del nostre procés d'acompanyament i criança podem necessitar un suport que les pròpies administracions haurien de disposar en la seva cartera de serveis. Vostès també a l'informe parlen i jo crec que va bé que en parlem i aquí crec que és un aspecte positiu que hauríem de parlar més, i és el tema del Pacte contra la segregació escolar i com...

Fitxer 5

és liderat des de la seva institució i com d'alguna manera no podem celebrar que ja no tenim segregació, però sí que podem celebrar que, a partir de la signatura del pacte, a partir de l'aprovació del decret, es comença a veure que hi ha certa millora. Ens queda molta feina per fer però jo crec que aquí és important que també ho posem en valor i m'agradaria poder-ho destacar.

De la mateixa manera que m'agradaria fer una pregunta respecte a aquest tema, del tema de la segregació escolar, que sembla ser que només hi participem aquells que ens veiem implicats, o ens agrada o som de l'àmbit. Jo crec que és un tema que hauria de ser transversal, i és un tema que potser el conjunt de la ciutadania també l'hauria de conèixer i n'hauria de ser partícip.

I per això volíem preguntar si existeixen o pensen vostès que potser s'hauria de fer algun tipus d'acció per poder explicar la feina que es fa des de la seva institució respecte a la segregació escolar sempre des d'una perspectiva pedagògica i conscienciadora. Per altra banda, vostès també han parlat i a l'informe també ho comenta i aquí ho compartim (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I acabo, presidenta.

Jo crec que són dos elements importants que cal que parlem i que cal que situem, i és l'accés a aquestes noves tecnologies i com d'alguna manera és una alerta que ens ha superat, és una realitat que ens ha superat, però que crec que tots en general siguem persones que ens dediquem o que es dediquin a l'àmbit educatiu, al lleure o a les pròpies famílies no sabem com gestionar aquest tema, l'accés a les noves tecnologies...

La presidenta

Diputada, ha d'anar acabant, si us plau...

Najat Driouech Ben Moussa

I per això volia preguntar-li, síndica, si no pensa vostè que s'hauria de fer un informe específic sobre aquest tema.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara serà el torn del Partit Popular, amb la seva diputada, la senyora Montserrat Berenguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies, presidenta. La nostra benvinguda, els nostres agraïments també a la síndica i adjunta per la presentació d'aquest informe. Valorem molt la vostra tasca, sempre adreçada a la millora, en el cas concret aquesta, la infància, que ha de ser central i cabdal, i que ha d'ocupar el centre de tota acció política. Estem d'acord en

el que hau dit, que han de ser informes més enllà d'aquell diagnòstic de dades recollides, d'una anàlisi exhaustiva de la realitat, sinó la necessitat també d'aquests informes que tinguin un bon seguiment i una avaluació del seu compliment, precisament perquè fer palès i vetllar per la protecció dels drets a la infància és qui de primera mà coneixeu.

La Sindicatura, que també rep les queixes, situacions, problemes d'aquella ciutadania que també ha vist vulnerats els seus drets o qui trasllada un funcionament erroni o deficitari de l'Administració. En conseqüència, aquestes competències que teniu atribuïdes en l'exercici de les vostres funcions és el que ens condueix també a fer aquesta mirada crítica per a la millora i l'avenç de la nostra societat. Per la nostra part, també tots els punts són prou importants, no sabríem dir quin més, quin d'altres, però trobem molt ben assenyalat quan parlem d'això, de trencar el cercle de la vulnerabilitat i en compliment d'això, del bon govern, de la defensa dels infants i d'adolescents com un pilar i missió prioritària i també en l'agenda 2030 i en clau d'infància.

Un dels principals reptes, que avui també s'ha assenyalat aquí, és la taxa de pobresa infantil que té Catalunya. I parlem que la renda garantida de la ciutadania, també es recull a l'informe, no té aquell enfocament d'infància. Llavors es planteja la possibilitat d'una prestació econòmica específica com a dret subjectiu i ajustada a les necessitats dels infants. Davant d'això us volem preguntar, perquè ara estem també amb aquesta ponència de la renda garantida de la ciutadania, ahir vam fer-la, llavors respecte a aquesta renda garantida, un complement d'infància ajudaria a pal·liar, a reduir aquestes xifres que s'assenyalen de pobresa infantil a Catalunya?, tenim divergència d'opinions.

D'altres ens diuen que és un problema ja massa estructural, massa instaurat a Catalunya, i que per molt que fiquem augment de beques de menjador o complements d'infància, no baixarem aquesta xifra. Llavors quina és la vostra opinió al respecte, d'acord al vostre estudi i dades recollides?

Respecte al tema de la desinstitucionalització dels infants, que es marca i per normativa que menors, especialment infants menors de sis anys, cal evitar que siguin institucionalitzats en centres, i a poder ser que estiguin en el sí d'una llar, però

com, és a dir, estem d'acord que cal evitar aquesta desinstitucionalització, però com fer perquè hi ha més demanda de famílies que vulguin optar a acollir infants? Trobem que és un repte que tenim al davant, però com poder fer també aquest augment de famílies acollidores.

Què més..., havíem dit que respecte a centres de menors també hem dit que quin hauria de ser també el màxim de places permeses, perquè també hem dit desinstitucionalització, però en aquells casos que no és possible, que els menors han d'estar efectes de protecció institucionalitzats en centres, també la normativa diu que aquests centres han de ser el màxim possible com la llar familiar o aquell entorn més adequat, però ens trobem que els centres acumulen molts d'ells lliteres i compten lliteres en lloc d'infants. Per tant, quin hauria de ser aquell espai dintre malauradament que ha d'haver aquesta mesura d'internalització o institucionalització, la més protectora per aquest tipus d'infants.

Davant la nova refundació de la Direcció General d'Atenció a la Infància, ara DGPPIA, caldria que aquesta refundació tingués més recursos també als ens locals, supracomarcals? Ho ha assenyalat molt clarament, que podria haver una reducció del 50 per cent en la declaració de mesures de desemparament, és una xifra molt alta, és una xifra que d'alguna manera ens està dient que és un canvi absolut de paradigma del sistema d'atenció i protecció a la infància, llavors, intensificar el treball en família ha d'anar acompanyat –entenc jo–, de recursos, de més dotació i finançament als ens locals, de més professionals d'atenció directa a la infància, de més treball preventiu.

Crec que a l'informe també recollíu aquesta perspectiva comunitària, amb diferents aspectes, però si poguéssiu respondre'ns o assenyalar-nos aquest treball més preventiu i de perspectiva comunitària, encaminat precisament a aquesta evitació d'aquesta xifra de declaració de mesures de desemparament.

En tema de salut mental, també considerem que és prou rellevant, llavors parlem de llargues llistes, i llargues llistes que hi ha, per exemple, d'atenció precoç dels CDIAPs, o de centres de salut mental i juvenil.

Entenem que això també podria evitar-se, aquestes llargues llistes d'espera, si féssim aquest treball intensiu a les famílies al qual esteu apuntant? I també me sumo

al que ha dit la companya, l'ús de responsable de les tecnologies hauria de ser un informe ja més a part individualitzat, perquè és transversal, fins i tot la violència exercida a través de xarxes o temes d'abusos sexuals, etcètera.

Quant a l'habitatge, aquesta manca d'habitatge, un habitatge inadequat, aquestes mínimes condicions d'habitabilitat, que també té afectacions a l'àmbit acadèmic. Com podria, d'alguna manera..., això també té o podria tindre la renda garantida un complement específic d'habitatge que pogués, d'alguna manera, pal·liar això i que podria tindre efectes positius en el seu rendiment acadèmic o a d'altres?

I, paral·lelament, veig tot el tema de dispositius d'ajuts econòmics, de beques de menjador, ajuts extraescolars, a l'educació del lleure, com això es podria compaginar amb la renda garantida? O ha de ser paral·lel, a part, compatible? Tot això, com ens ho estem plantejant a la ponència, aprofito també per traslladar-ho.

La prioritat educativa i gratuïtat dels zero als tres anys, nosaltres des de la nostra formació política estem totalment d'acord i som defensors d'això, i l'accés també al lleure educatiu com un dret de tots els infants, i especialment també com accés a aquesta educació, ja no sols des de l'aspecte més curricular, sinó també considerem que les activitats extraescolars formen part, precisament, d'aquesta educació de l'infant.

Quant al tema que ha sortit de la direcció general, els informes de..., acabo ja, amb aquesta pregunta—, els informes de la Sindicatura de Comptes, etcètera, que recullen una mica tot el tema dels pagaments indeguts i possibles irregularitats, vostès com a Sindicatura ja amb anterioritat van poder recollir algun indici i d'alguna manera s'hagués pogut evitar aquesta situació, malauradament, que ens ham trobat a data d'avui, igual que amb els pagaments indeguts. En algun dels vostres informes del Síndic ja prevèieu, o vau recollir algunes d'aquestes qüestions que han sorgit a la llum?

I jo crec que ja està.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada Berenguer. I ara serà el torn del Grup Parlamentari de VOX, amb la seva diputada, la senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Bien, gracias, señora presidente. Muchísimas gracias por el informe, señora síndica. Pone usted en el informe que Cataluña, a pesar de tener una economía avanzada en comparación con otras regiones de España y europeas, presenta niveles elevados de pobreza infantil y que está en situación..., y que esta situación se ha visto agravada por las secuelas de la crisis económica del 2008 a 2013, la pandemia del Covid y las consecuencias socioeconómicas de la guerra de Ucrania.

Señora síndica, nos parece la verdad una vergüenza que se señale como responsable de la pobreza infantil fenómenos coyunturales que eximen de culpa a los sucesivos gobiernos separatistas y socialistas, que son los verdaderos culpables de la actual crisis económica que asola Cataluña. Ha señalado usted que cuatrocientos mil niños en Cataluña se encuentran en riesgo de pobreza o exclusión social, cuatrocientos mil en el 2023, que era el treinta por ciento según lo ha señalado, pero es que según Arope, un año después eran el treinta y tres por ciento, es decir, que tras el Gobierno de Esquerra Republicana y Socialistas la pobreza infantil ha crecido aún más.

Ha dicho en varias ocasiones que es un tema muy difícil y ha señalado todos los problemas que atañen a la pobreza infantil. Lo que no ha hablado es de ninguna causa directa, no ha hablado de las políticas sociales deficientes y equivocadas de la última década, que tienen muchísimo que ver, no ha hablado de cómo este departamento, el de Derechos Sociales, ha sido durante décadas y especialmente durante el mandato de Esquerra Republicana junto con los Socialistas una cueva de Alí Babá.

De los millones y millones de euros con los que Esquerra Republicana en connivencia con los Socialistas han regado empresas de afines con carnet del partido para la tutela de niños vulnerables, según sus propios informes, en el que habla también de que esta situación se ha prolongado durante el año 2024, durante el mandato de la socialista Martínez Bravo.

No ha hablado de las políticas de puertas abiertas de Socialistas, separatistas, comunistas y del Partido Popular, de los millones y millones de euros que han dedicado a la tutela de menas que, lejos de devolverlos a sus padres, han decidido hacer un ejercicio de secuestro institucional, internándolos en centros gestionados también por amigos y afines de separatistas y Socialistas, pagando por su mantenimiento a estas empresas cantidades astronómicas, con los que podrían vivir miles y miles de familias enteras.

No ha hablado de las políticas económicas de la Generalitat, de la extorsión fiscal del Gobierno de la Generalitat a los catalanes, como los exprime a impuestos y los empobrece, nos empobrece a todos los catalanes cada vez más. Ha hablado de la dificultad de acceso a la vivienda, cómo afecta esto a los niños. Obviamente de lo que no ha hablado es de quién ha arrastrado a Cataluña la actual situación de falta de vivienda social en Cataluña.

No ha hablado de la falta de construcción de vivienda social por parte de separatistas y Socialistas. No ha hablado de las políticas intervencionistas de la pasada legislatura, que han reducido hasta un cuarenta por ciento a la oferta de pisos de alquiler, según plataformas digitales como Idealista, haciendo que se disparen los precios. A la mala gestión del Govern de la Generalitat. Hay que asumirse la mala gestión del Gobierno de España, que ha arrastrado a todos los españoles a una situación de pobreza sin precedentes, y que a estas alturas ya sabemos en qué se gastan los Socialistas el dinero de los españoles, que no son solamente en Carlotas y Anaíses del Gobierno de Sánchez. Hace una década también pasaba lo mismo con los Socialistas andaluces, que se lo gastaban en los mismos menesteres.

De lo que se ha hablado en su informe es de cómo las transferencias sociales de Cataluña, el ingreso mínimo vital y la renta garantizada de la ciudadanía, reducen el riesgo de pobreza infantil solo en un 25,9 por ciento, que bueno, ya es algo, mientras que en el resto de Europa la reducción es del 45 por ciento. Sin embargo, en un estudio publicado hace unos días, el 26 de junio de este año, publicado por *Journal of Public Economics*, se demuestra exactamente todo el contrario.

Resulta que durante los años 2016 y 2019 se puso en marcha un estudio en Barcelona, impulsado por el Ayuntamiento durante la etapa de Ada Colau, que le

salió a la pobre el tiro por la culata. A través de un ensayo control aleatorio, se otorgaron ayudas de hasta 1.297 euros mensuales a familias en diez barrios con altos niveles de pobreza, sin exigir contrapartidas laborales, ni formación. Esta falta de condicionalidad fue clave para medir el efecto puro de la renta garantizada...

Fitxer 6

que ofrece sobre el trabajo. Resulta que los resultados de este *paper* son muy contundentes. Existe una evidencia sólida de considerables efectos negativos en la oferta laboral. Dos años después del inicio del programa, los principales beneficiarios en los hogares tratados tienen un 22 por ciento menos de probabilidades de trabajar que sus homólogos del grupo control.

Y es que, síndica, tampoco ha hablado de la oferta laboral y de incentivar el trabajo en los progenitores como medida para acabar con la pobreza infantil. Nosotros agradecemos el informe y la verdad es que da datos interesantes, pero la verdad es que nos gustaría que la próxima vez, señora síndica, pusiese el dedo en la llaga exactamente igual que ha hecho con la DGAIA, a Esquerra Republicana y a los Socialistas en los pasados informes.

Gracias.

La presidenta

Gràcies, diputada. I ara serà el torn dels Comuns amb la seva diputada, la senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Gràcies a la síndica i a tot el seu equip per aquest informe, que no perquè sigui l'últim que s'ha fet és una sorpresa, no? Perquè malauradament és una tendència fa temps que venim constatant, tant per part de la sindicatura, com per part de les entitats que treballen amb els drets dels infants. Aprofito per saludar els representants de Pincat, que tenim aquí també escoltant la compareixença i que moltes vegades ens han fet també arribar a través de diferents informes, reunions i compareixences aquesta situació que comença a ser ja, efectivament, estructural, de la pobresa infantil a Catalunya. Una situació de pobresa estructural infantil que

no s'entén efectivament en un lloc com Catalunya, amb els nivells macroeconòmics, amb els índexs macroeconòmics que hi ha, amb els nivells d'ocupació que tenim ara mateix que hi ha.

Llavors, per la síndica, la primera pregunta seria, doncs, el seu informe analitza algunes de les causes d'aquesta pobresa infantil i dona algunes de les respostes que podrien ser també respostes estructurals. Però a nosaltres ens agradaria fer més èmfasi en algun d'aquests aspectes i sí que ens agradaria posar més en relleu un dels que nosaltres considerem que segurament és el principal factor de pobresa infantil, que és l'accés a l'habitatge, les dificultats per l'accés a l'habitatge. Perquè al final estem dient que a Catalunya, de fet el Banc Central ja diu que un terç de les famílies que viuen de lloguer estan en risc de pobresa. Clar, en el cas de Catalunya és possible que amb els nivells de lloguers que s'estan pagant, aquest percentatge sigui encara molt més alt.

És evident que en aquesta família viuen nens i nenes. Llavors, si tenim un salari mínim interprofessional que està al voltant dels mil dos-cents euros, però resulta que tenim una mitjana de lloguers a Barcelona i a molts llocs de Catalunya que està per sobre, que està per mil tres-cents i mil quatre-cents, és evident que l'esforç econòmic que han de fer les famílies per poder pagar aquests lloguers posa en risc altres despeses per garantir aquests drets dels infants, com alimentació, com pobresa energètica, o com accés a activitats extraescolars, o com materials escolars, o com tenir espais dignes per l'estudi.

Per tant, la primera pregunta és demanar-li que ponderi quin és el pes que té els problemes d'accés a l'habitatge, no només la manca d'habitatge social, perquè és evident que no estem parlant..., estem parlant molt de les famílies en situació de vulnerabilitat, però també de famílies que, tot i tenir dues feines i dos ingressos, no arriben a poder pagar un lloguer sense haver de destinar més del 50 per cent dels ingressos familiars. Si s'ha de destinar més del 50 per cent dels ingressos familiars, potser no és una família que necessiti la renda garantida de ciutadania, però és una família en situació de vulnerabilitat, perquè el que li queda per la resta de despeses, incloent-hi aquelles que han de cobrir els drets dels seus infants, no queden suficientment cobertes.

Per tant, és preguntar-li si creu que podem sortir de la situació estructural de pobresa infantil, per moltes polítiques que fem d'ajuts a beques menjador, de complements de renda garantia, que després hi entraré en aquest tema, si no fem front d'una vegada per totes a l'augment dels preus de lloguer, a l'augment dels preus de l'habitatge, i a mecanismes de control d'aquests preus de lloguer i, sobretot, mecanismes que evitin desnonaments de famílies vulnerables amb infants. I aquesta és la segona pregunta que li volia fer, perquè a l'informe surt recollit, però sí que m'agradaria fer més èmfasi. O sigui, hi ha plataformes de docents organitzant-se per tota Catalunya que estan posant de manifest quins impactes tenen els desnonaments i la pobresa energètica en l'educació de nens i nenes.

I sí que m'agradaria preguntar-li també una mica com veu vostè aquest creuament d'aquestes dues coses, dels problemes per tenir un habitatge, l'amenaça de patir un desnonament i com això afecta altres drets dels infants, com és, per exemple, el dret a l'educació o com és, per exemple, la salut mental. Perquè, evidentment, és molt difícil tenir una salut mental i emocional estable si estàs patint per una amenaça o si estàs, com vostè mateixa ha dit, vivint tres mesos en una habitació d'una pensió. I això, quan són tres mesos, que a vegades són tres o quatre dies, com es veia que passa a Salt, sense tenir un espai on poder estudiar, on poder relacionar-te, on poder jugar.

Per tant, preguntar-li una mica més mesures estructurals que vostè creu que s'haurien de fer per fer front a l'habitatge i garantir que l'habitatge deixi de ser, al nostre entendre i el que li volem preguntar, un dels principals factors de la pobresa infantil a Catalunya.

Una altra de les qüestions que vostè també ha comentat i que a nosaltres ens sembla important però també creiem que és un important factor de desigualtat és, efectivament, l'accés a les activitats extraescolars i al lleure. Ha parlat de l'educació formal, nosaltres coincidim que hauria d'haver-hi, evidentment, més recursos allà on és més necessari.

Coincidim bastant també en l'anàlisi que fa que la universalització de l'I2, sense tenir garantit que tothom pugui accedir a una plaça d'I2 pública acaba sent una mesura molt focalitzada en aquells que tenen la sort d'aconseguir una plaça pública, que són

molt poques famílies comparades amb totes aquelles que ho necessiten. I em sembla que és molt il·lustratiu els percentatges de nens i nenes en funció del seu origen i en funció del seu nivell socioeconòmic que accedeixen a l'escolarització de zero a tres.

Per tant, al final aquest ajut o aquesta gratuïtat de l'I2 està arribant a un segment de la població molt concret, majoritàriament, que potser no necessàriament és aquell que més el necessita i si més aviat s'hauria d'apostar per augmentar el nombre de places públiques d'I2 abans de parlar, per exemple, de la gratuïtat de l'I1, que és un dels debats que hem tingut també a la Comissió d'Infància i a la Comissió d'Educació.

Amb el tema de les prestacions, seguim tenint sobre la taula, i segurament ho sap, la reforma de la llei de la renda garantida de ciutadania, on des del nostre grup estem plantejant ja des de la passada legislatura aquest complement de dos-cents euros per fill. Creiem que és un tema que ja no ens podem permetre més. Hem de superar la lògica de donar ajuts i aportacions petites, ara per fer futbol, ara pel menjador, ara per no sé què i hem de dotar les famílies de més recursos perquè puguin fer una planificació dels seus ingressos i una decisió sobre quines són les necessitats que han de cobrir.

Potser aquest nen està podent anar al menjador, però potser no està podent pagar lloguer i patiran un desnonament. Per tant, aquests dos-cents euros per fill, em sembla que és una cosa que hauria de ser un consens de tots els grups. Li han preguntat què en pensa vostè, nosaltres li volem preguntar també què en pensa vostè de la importància o la necessitat d'aquests dos-cents euros.

Sabem que Save the Children ho està demanant, sabem que Pincat ho està demanant i li volem preguntar si creu que és fonamental i necessari que s'aprovi aquest complement de dos-cents euros per fills per la renda garantida de la ciutadania per garantir que una # (7:33) de, com a mínim reduir el risc d'exclusió que tenen els infants.

I ja parlant del sistema de protecció de la infància, ja s'ha parlat molt de la DGAIA o la DGPPIA, o com li vulguem dir, però creiem que i vostè també ho va dir, ens agradaria aprofundir en el tema que hi ha una excessiva institucionalització dels

menors. De fet han arribat també denúncies i hem pogut tenir, per exemple la presentació de l'informe de violències masclistes institucionals de l'Ovim, que posa de manifest com des de determinats llocs s'actua amb racisme institucional per exemple a l'hora de la retirada de custòdia de menors, o com no s'entén el benestar del menor en la situació de precarietat de la seva família, que segurament és millor poder-se quedar amb la seva família i no hi ha aquest acompanyament a la seva família.

I poden acabar havent-hi retirades de custòdies que poden ser més perjudicials pel menor perquè es considera que a la seva família no li pot oferir un entorn digne, però és que la seva família no pot oferir un entorn digne perquè no té un habitatge, i llavors el problema el tornem a tenir al no tenir un habitatge.

Llavors preguntaria d'alguna manera, mesures concretes per reduir aquesta institucionalització, per evitar aquest cinquanta per cent que vostè diu que es podria evitar. I sobretot també si han pogut detectar dintre d'aquesta institucionalització pautes de racisme institucional que puguin d'alguna manera haver condicionat o puguin estar presents a l'hora de les intervencions en les retirades de custòdia, en les proteccions del menor. I voldríem parlar-li també, ja per acabar, perquè segur que em queda poc temps, de la prestació per extutelats.

Han sortit també notícies molt preocupants darrerament d'aquests pagaments que es van fer en un moment determinat, que sembla ser que no s'haurien d'haver fet, que no va haver-hi la informació necessària i que s'està demanant a joves extutelats, que estan tot just aconseguint fer una vida amb un salari, potser llogant una habitació, potser compartint un pis, se'ls hi poden arribar a demanar deutes de fins a vint mil euros, anys després.

És a dir, això al final, enlloc d'un ajut per l'emancipació ha acabat sent una condemna de l'emancipació. Per tant, preguntar-li respecte a aquest tema, com creu vostè que s'hauria d'actuar per no posar una doble càrrega sobre aquests joves extutelats, que en el seu moment al final el que van patir és un mal funcionament de l'Administració i no són ells els qui han de respondre.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada Segovia. I ara seria el torn del Grup Parlamentari de la CUP, però em sembla que no hi ha ningú, i del Grup Mixt que tampoc hi ha ningú. Per tant, donarem pas al Grup Parlamentari del Partit Socialista amb el seu diputat, el senyor Mario García.

Mario García Gómez

Bé, gràcies, presidenta. Bona tarda síndica i bona tarda a l'adjunta i bona tarda als representants de Pincat. La veritat, és un plaer tenir-vos en aquesta comissió i agrair-vos la vostra feina, sempre rigorosa i compromesa amb la infància a Catalunya i per les seves recomanacions, que jo li haig de confessar que són per nosaltres un llibre de capçalera al qual recorrem sempre com a horitzó òptim d'interpretació de la realitat que ens envolta. Ara bé, cal destacar d'entrada que una cosa és l'horitzó d'allà on volem anar i l'altra és la possibilitat de poder fer-ho de manera automàtica.

No hem de perdre mai l'horitzó, però ens hem de centrar en allò que podem realment assolir en cada moment. Ho dic perquè moltes de les coses que vostè ja plantejava en l'anàlisi del 2023 ja s'estan duent a terme o fent passes fermes en poder-les assolir. I cal tenir ben present que els plantejaments de millora de cara al futur necessiten de nous pressupostos que abordin les necessitats reals dels ciutadans i ciutadanes, especialment d'aquells més vulnerables.

Entrant al seu informe sí que volem destacar d'entrada que estem plenament d'acord en dos aspectes fonamentals de l'anàlisi de la realitat de la infància que vostè planteja. Primer, el concepte cercle de vulnerabilitat, no com a característica pròpia de l'infant sinó que sorgeix pels condicionats socials. Per tant, l'abordatge de la vulnerabilitat s'ha de dur a terme des d'una perspectiva holística, que vagi molt més enllà del factor econòmic i que inclogui diversos factors com la pròpia manca de renda, però també l'exclusió residencial, un bon accés a un habitatge digne, l'abordatge de l'abandonament educatiu o l'accés al lleure socioeducatiu. Coses que, quan manquen, limiten molt les oportunitats i el desenvolupament dels infants.

Coincidim amb vostè, doncs, en què entendre la pobresa infantil no és només una qüestió de rendes, sinó una suma de múltiples desigualtats educatives, residencials, sanitàries, socials, que sovint condemnen, ja d'entrada, molts infants a repetir el destí dels seus pares. El segon aspecte fonamental respecte a la infància que volem

destacar és el del paradigma restauratiu per abordar situacions en les quals s'ha generat un greuge.

Com a educador social, amb més de vint anys treballats amb infants i joves i des d'una confiança plena i absoluta en la tasca educativa, si una cosa he après és que hem d'entendre que l'horitzó pel qual treballem no és la realitat de present, sovint amb moltes necessitats i mancances, sinó que en una etapa plenament evolutiva hem de centrar els esforços en allò que volem assolir i que són ciutadans i ciutadanes lliures i amb capacitat de poder acomplir les seves expectatives de vida. És aquest plantejament humanístic de confiança en les possibilitats humanes antropològicament positiu i de confiança en l'educació el que sustenta el nostre plantejament polític sobre la infància.

Els infants i joves són subjectes en formació, per tant l'educació en la responsabilització de les seves conductes, la reparació de les mateixes i la procura de la no repetició de les no adequades ha de ser element que vertebrï tota l'acció educativa. Dit això, la realitat és que avui a Catalunya tenim uns elevats nivells de pobresa infantil, malgrat ser una economia rica dintre de l'àmbit europeu, malgrat que tenim un PIB elevat en comparació amb els altres territoris de l'Estat. I la conseqüència de les crisis acumulades el 2008, la covid, la crisi d'habitatge, han fet que tenim moltes mancances en aquest aspecte.

Ara bé, quan més d'un trenta per cent dels infants està en risc de pobresa, alguna cosa no està funcionant, per tant, tal com diu el president, cal generar riquesa per poder-la compartir millor. La riquesa d'una societat no és tal si aquesta no és compartida pel gruix de la seva població i no podem parlar d'una societat rica i plena si no som capaços de cuidar dels més vulnerables.

I en aquesta qüestió treballa fermament aquest Govern, i entro ja a les propostes de millora que vostè plantejava el 2023 i sí que davant dels malastrucs de la desesperació vull posar en valor la...

Fitxer 7

tasca i el compromís per la infància a Catalunya d'aquest Govern presidit per Salvador Illa. I en menys d'un any vull destacar les mesures preses al respecte.

D'entrada, l'aprovació de l'Estratègia de lluita contra la pobresa infantil a Catalunya 2025-2030 aprovada pel Govern i que pretén combatre la pobresa infantil des d'un abordatge de conjunt, per trencar precisament el cercle de vulnerabilitat i que recull moltes de les seves recomanacions d'aquest informe de 2023.

Pel que fa a la renda garantida per infants estem d'acord que cal reconèixer el dret subjectiu dels infants a una vida digna. Actualment, com s'ha dit abans, s'està treballant una proposició de llei de modificació de la Llei 14/2017, de la renda garantida de ciutadania, i entre les modificacions proposades s'inclouen complements específics en matèria d'infància, en el cas de famílies monoparentals i de famílies nombroses o amb membres amb discapacitat. També vull posar en valor la posada en marxa del Pla d'habitatge, amb l'objectiu de construir cinquanta mil habitatges nous l'any 2030.

Respecte al tema de salut mental, és ben cert que les situacions de pobresa i desigualtat porten associades una major prevalença dels trastorns de salut, però no només això, afecten inclús l'esperança de vida dels ciutadans. Un infant que neix avui en un barri pobre té una esperança de vida inferior al que ho fa en un barri benestant i no per condicionants purament biològics, sinó socials. Una bona alimentació, un habitatge digne, el dret a una bona educació que garantirà després en la seva adultesa una tipologia de feina determinada o l'accés a la pràctica esportiva i el foment d'hàbits de vida saludables determinaran l'esperança de vida dels infants que neixen avui a Catalunya. Aspectes que es contemplen en l'Estratègia aprovada pel Govern.

També considerem preocupant en temes de salut l'augment significatiu dels trastorns de la conducta alimentària, TCA, que afecten principalment les noies, com també l'augment en els problemes de salut mental en els joves. En aquest aspecte, val a dir que des del Departament de Salut, ja des del 2023, es van incrementar els imports de contractació dels dispositius de salut mental pel compliment de la cartera de serveis, amb la contractació d'un major nombre de professionals sanitaris amb relació a la implementació de les mesures contemplades al pla de millora per l'atenció en les persones amb trastorns de la conducta alimentària, i es van incorporar als equips d'atenció primària referents emocionals i de salut comunitària, el RBEC.

Val a dir també que l'impuls a la tramitació de la llei de l'Agència Social i Sanitària ens ha de permetre crear una estructura més eficient i coordinada per a la prestació de serveis socials i sanitaris.

Respecte a la desinstitucionalització dels infants tutelats, el Govern ha aprovat un decret (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) –un segon, presidenta, perdó–, el decret de mesures fiscals, pel qual la família que acull un infant o adolescent tutelat podrà beneficiar-se d'una reducció del tram autonòmic de l'RPF, de la mateixa manera que ho fan les famílies on hi ha hagut un naixement o una adopció, i de la creació d'una nova subdirecció dintre de la DGPPIA, amb una nova subdirecció centrada en la prevenció.

I pel que fa per acabar a l'accés educatiu, presidenta, és una prioritat per aquest Govern, i per això s'han incrementat en un vint per cent els recursos a les entitats pel període 25-26, passant de 10,8 milions d'euros a gairebé 13.

Acabo amb el desig que en el seu informe del 2024 es recullin i s'avaluin aquestes mesures preses i millorem la situació de la infància que ens hem trobat avui dia.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat Mario García. I ara és el torn per contestar tot el que els diferents grups parlamentaris li han preguntat i tenen un temps de deu minuts.

La síndica de greuges (Esther Giménez-Salinas i Colomer)

Amb deu minuts és impossible que els respongui a tot el que han preguntat. Ja els he dit que..., jo faré una... No sé si m'ajustaré als deu minuts, perquè és quasi impossible, li dic, tinc aquí apuntades totes les preguntes..., i després m'agradaria que complementés algunes l'adjunta. Per tant, no..., bé, intentaré esgotar amb set..., ens dona cinc minuts de més? (*Veus de fons.*) No? (*Remor de veus.*) No, res, res, doncs no, si no em donen cinc minuts més, no ens els donen. (*Persisteix la remor de veus.*) No, no, no passa res, no passa res. Per tant, sí que..., no, un segon, un segon.

La presidenta

No la tallarem, eh?, tampoc.

La síndica de greuges (Esther Giménez-Salinas i Colomer)

Un segon..., no, però és que jo sóc molt disciplinada, disculpi, però si em diu això, intentaré fer-ho. Llavors, sí que els dic que si algú quan sortim o en un altre moment, perquè és que és impossible que els respongui...

La presidenta

Hi haurà un altre torn de tres minuts, també...

La síndica de greuges (Esther Giménez-Salinas i Colomer)

No, sí, però si ells el dubte el tenen en tres minuts i jo en tinc tres minuts per respondre, la meua proposta és... Nosaltres estem on estem, tenim les portes obertes, si algun dia volen preguntar una mica més, que els hi puguem respondre, em tenen la seva total disposició per parlar una hora, un dia o el temps que vulguin, perquè és que em sento incapaç a les preguntes, no amb cinc minuts, amb deu. Intentaré avisar amb set o vuit.

Respecte a la senyora Rosa Jové, de Junts, ha plantejat tres coses. Algunes són repetides i, per tant, si són repetides ja avançaré. El tema és que no és només la resposta d'acolliment familiar, és resposta diversificada. L'acolliment residencial ocupa a Catalunya el cinquanta-sis per cent del total de les mesures, significa més del cinquanta per cent. La nostra proposta és que hi hagi diferents mesures. No pots improvisar l'acolliment familiar d'avui a demà. Conec determinats països que ho han volgut fer i ha estat una estafa professional horrible. Per tant, jo dic que les coses s'han de fer de forma mesurada, fer-ho bé i, sobretot, diversificant. No ho diem ara de cop, ara això i anem cap a l'altre costat.

Ha destacat en l'àmbit educatiu amb garanties d'equitat, t'ho deixo, Aida, i respecte a la imatge i la intimitat dels joves tutelats, estic d'acord que s'haurà de fer els possibles, a veure, com un bon pare o una bona mare de família. Nosaltres, pel fet que estiguin tutelats, algú ha de ser responsable d'ells. Per tant, aquesta responsabilitat no pot ser perquè, a més a més, no ho poden fer a un educador de matí, a un educador de tarda, a un educador de nit, a un educador de cap de setmana i a un educador de vacances. Els tutelats han d'estar amb el més semblant possible a una família. Amb això ja apunto.

I la segona és, quan jo els he dit que el cinquanta per cent podrien no tenir un desemparament, és perquè sumo. Les negligències. La negligència és, moltes vegades, per pobresa, per incapacitat. La bona parentalitat, no m'atreviria a preguntar els aquí presents, els que són pares o mares, molt sovint, i fas una reflexió, de què és exactament una bona parentalitat i molt sovint no ho fem, però no és perquè tingui un perquè no volem, o no arribem, o no coneixem, o no tenim suficients capacitats. Per tant, és molt diferent una actuació dolosa, és a dir, un maltractament, un abús, és abismal a una negligència.

I els i dic i comparo, que ens va deixar tots,..., aquell pare que es va deixar el nen al cotxe i el nen va morir perquè va estar tres o quatre, o no sé quantes hores, amb la calor. Allò pot arribar a negligència, però és evident que el pare no tenia aquesta intenció. Doncs sovint, quan parlem d'emigrants, quan parlem d'altres cultures, quan parlem de situacions de pobresa, doncs això és el que forma aquest cinquanta per cent. Diferències, i després em sentiran parlar també, de el que és una conducta dolosa a la que és una conducta culposa, imprudent. Hi ha un abisme.

No sé quant temps m'he agafat ja. Tots han parlat fonamentalment de la crisi habitacional. Està estudiat, i a més els mestres ho han apuntat, que el desnonament afecta molt l'educació i a l'escolaritat dels infants, i que aquesta situació de desnonament està molt lligada al sistema educatiu, i que això té una repercussió molt forta.

I la tercera, i que també ara ja estic contestant a la diputada Najat, l'acompanyament a les famílies és que és imprescindible. És que hi ha moltes situacions que si no tenen aquest acompanyament –i jo m'he apuntat aquí–, que molt sovint és molt difícil una bona parentalitat que sigui compatible amb una situació de pobresa. La pobresa accentua les dificultats, no cal que els expliqui, perquè crec que s'entén bastant bé.

Ha sortit també el tema tecnològic, ho hem explicat, nosaltres ara ho estàvem comentant amb l'adjunta, farem un nou informe, vam fer un el 22, era? O bé, es va presentar el 23, però era del 22, i per tant les coses han canviat notablement, i agafem el compromís de fer aquest informe.

La senyora Montserrat Berenguer ha parlat de zero a sis anys. Jo, la meva, disculpin, eh?, però la meva confiança o desconfiança, és que si no és per llei no ho

aconseguirem, és a dir, si no tenim una llei que prohibeixi que els infants de zero a sis anys estiguin en una institució, no ho farem, no és desconfiança, és potser herència napoleònica del concepte de llei, per què? Perquè és molt difícil. Entenc que una urgència perfectament és possible que un infant estigui tres, sis mesos, però pensin que s'allarga a quatre anys, de mitjana. Clar, quan tu has estat quatre..., i això la resta de diputades que m'ho han preguntat, els hi trasllado, també, un infant no pot créixer de cap manera, un nen de sis mesos, si entra amb sis mesos i surt en cinc anys i mig, és que és inviable, per tant, crec que l'única manera seria una prohibició total, que no significa que l'emergència inicial es faci com es pugui fer, però que després no creixin en un centre.

I alguna, vaig més de pressa, és que les llars residencials haurien de ser el més semblant a una llar. Jo vinc d'una època que conec les grans institucions, no és només el nombre, una institució pot tenir només deu o dotze nens i funcionar malament, i pot tenir vint i funcionar bé, és fer-ho el més semblant possible al que signifiqui créixer en família, i per tant no em cansaré de dir-ho. I crec que, com que ho han dit diferents, i em queden dos minuts, no sé si..., em queden quatre. (*Fora remor de veus.*) No, perquè ella ha de parlar. Això era responent a la senyora Montserrat Berenguer, també.

Un petit apunt al tema de les llistes d'espera. És que nosaltres hem de canviar el sistema d'accés a la carrera de medicina, perquè les llistes d'espera són les conseqüències. Quan acaben medicina, les places del MIR només han d'analitzar quantes places lliures queden sense metges de família, o com es fa l'ingrés a la carrera de medicina només per nota. Quins metges volem de futur. Apunto el tema de llistes d'espera, perquè per mi és un problema d'inici. En tot cas, estem rebent les conseqüències.

A la senyora María Elisa García Fuster, disculpi si li torno a parlar de culpabilitats, però ja sé que la culpabilitat afecta les persones físiques, però si jo penso en els polítics, que vostè parlava de culpabilitats, crec que també hi ha culpabilitats doloses i culposes. Per tant, fer front de manera directa a les doloses, les culposes tenen una altra situació. Però a mi no m'agrada molt parlar de culpabilitats, perquè crec que són etiquetes que són específiques d'un sistema penal, des del meu punt de vista, eh? És respectable, jo li responc perquè jo ho tinc molt gravat en la meva

formació, en la meua manera de treballar, què significa una culpabilitat dolosa, una culpabilitat culposa o una absència de culpabilitat.

Ha parlat del tema de l'habitatge, de la renda garantida. Jo no conec l'estudi que vostè ha exposat. Els mirarem, segur. El desconec i, per tant, en aquest sentit no li puc donar una resposta. Sí que crec i li apunto, que sempre, qualsevol tipus de treball ha de tenir un control. Qualsevol. I, per tant, jo crec que incidir en el control és un dels aspectes més importants per la prevenció.

Arribo el final, Aida, i et deixo la paraula. Evitar desnonaments, impacte en l'educació. Respecte al complement d'infància, el meu parer també ho ha dit, i ara d'aquesta manera és una mica transversal, nosaltres som més partidaris no tant d'una quantitat fixa, dos-cents, sinó d'analitzar la situació, quants infants n'hi ha, quina és la situació, i ponderar. Les ajudes haurien de ser sempre ponderades i, a més a més, no tenen per què no ser revisables. El problema que ens passa sovint és que prenem una mesura i aquella mesura no canvia, i aquella mesura, i els hi podria explicar mil exemples de bones lleis molt ben pensades per fa deu anys i que en aquests moments no ho són.

Fitxer 8

Per què? Perquè la situació canvia. Doncs, en aquest sentit, les ajudes per infant, sí, però d'una manera ponderada i revisada. De la mateixa manera, que les ajudes, i amb això jo acabo i tu complementes, Aida, han d'arribar a temps. Quan algú parlava de joves tutelats, a vegades se'ls acumulen dos anys i els paguen els dos anys acumulats. És que això és una barbaritat per qualsevol jove. Per qualsevol jove que li dones molts diners en un moment determinat, això és inviable. Per tant, els diners han de ser equitatius, però a temps. No sumant un temps després i quan arriba és el final.

I també els avancem que jo crec que estarà ja la setmana vinent igual que vam fer un estudi, una recomanació, *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Ja em toca, ho deixo..., respecte als cobraments indeguts i vam fer una recomanació molt llarga, ho farem exactament igual respecte als joves tutelats.

I no serà d'aquí tres mesos, sinó la setmana vinent. Moltes gràcies i Aida.

L'adjunta al síndic de greuges per a la defensa dels drets dels infants i dels adolescents (Aida C. Rodríguez i Giménez)

Molt ràpid, simplement que jo crec que una idea que era clau en aquesta presentació era la qüestió que la vulnerabilitat és econòmica, però no és només econòmica i que per tant, totes aquestes dimensions que es mostraven en el cercle són les que després vostès ens han preguntat sobre elles precisament o han volgut reflectir. En aquest sentit, hi ha dos elements que sí que s'han de dir, un és que l'Estratègia de lluita contra la pobresa, que va estar, vam sortir l'abril del 24, però ha trigat gairebé un any d'alguna forma a presentar-se de nou, representa una bona oportunitat, recull moltíssimes de les propostes que des del Síndic s'han aportat en els últims anys i precisament parla d'educació, parla de lleure, parla de moltíssimes altres coses, més enllà d'un ajut o una quantitat.

Tenim la tendència de nou a pensar en pobresa i només pensar en més recursos i en més diners, i sovint hem de poder pensar d'una altra manera, i trencar l'esquema en aquest sentit.

Pel que fa al lleure, crec que és important, nosaltres aquest és un informe de lleure que hem presentat amb un èxit aclaparador i té molt a veure amb la història del nostre país. El lleure ha significat i significa –hi ha moltes persones aquí que venen de l'àmbit educatiu i per tant poden entendre–, que quan parlem de lleure educatiu, del valor que té el lleure educatiu a Catalunya, que l'ha tingut històricament, i ara estem davant d'una oportunitat que és la presentació d'una estratègia també d'un pacte pel lleure, que jo crec que el primer que s'ha de plantejar és què entenem per lleure, és l'oportunitat de tenir una noció comprensiva del lleure i no restrictiva del lleure.

En segon lloc, plantejar també que efectivament el primer problema que tenim amb el lleure a Catalunya és que no està regulat i que no té un nord, que no té una governança pròpia sinó que està distribuït en diversos departaments, cosa que no el beneficia. I una qüestió de reconeixement social amb tota la implicació que pot tenir aquest reconeixement social, professional, d'equitat a nivell local, etcètera. Per tant, em preguntaven pel lleure equitatiu i per suposat nosaltres tenim un informe dedicat

a això perquè entenem que el lleure és l'oportunitat juntament amb l'educació, és l'oportunitat justament doncs per combatre aquesta vulnerabilitat que tan identificada tenim i que tan poc ens agrada com a país.

Amb això acabo, gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, tant a la senyora Esther Giménez-Salinas com a la senyora Aida Rodríguez. I ara donem pas als grups que vulguin repreguntar i demanar aclariments a la síndica. Hi ha algun grup que vulgui..., no? Tots? *(Veus de fons.)* Sí? Doncs si us sembla bé donem per finalitzada...

Moltes gràcies

La síndica de greuges (Esther Giménez-Salinas i Colomer)

Rebran els informes que aniran sortint i els asseguro que l'Informe del 24 els agradarà molt... *(Rialles. Forta remor de veus.)*

La presidenta

D'acord. Molt bé, doncs aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a...